

Και σὲ ποδάρια κανενὸς
καναλις μὲ στόμα κερνήτος
δὲν βλέπει σὸν και πρῶτα
κατῆτος ἰδρῶτα.

Ποῦ τῶν δρομέων, Φασουλῆ, καὶ τῶν ἄλιτῶν τὸ σμήνος;
τώρα τὸ πᾶν βήθημισι, καὶ τάφων ἠούγια...
καὶ μόνον ἕνας ἀγγελοῦ ταχὺς ἐκ Σαλαμίνας
ἔρχεται κἀκεῖ νὰ μᾶς πῆ γιὰ κάποια ναυμαχία.

Κι' αὐτὸς ποῦ λές, σκαρτάδε,
μᾶς ἀναγγέλλει τάδε.

Μᾶς λέγει γιὰ τὸν Στόλο μας πῶς κατεναυμαχίθη,
μᾶς λέγει πῶς ἐφράζαν μὲ κανοναῖς τὰ πλήθη.

Μᾶς λέγει γιὰ τὸ Ναυτικό
πῶς τοῦς Ρωμηοῦς ἐπάρωσε,
πῶς γέννησε τὸν πανικό
καὶ καθ' ἕχθρος ἐκίρωσε.

Μᾶς ἀναγγέλλει, Φασουλῆ, σπουδαία γεγονότα,
καὶ τρομερῶν ναυμαχιῶν τρομακτικὰ μαρτάτα,
πῶς σὲ σπηλαῖς βρεθήκαμε κανοναστῶν πισκότα
κι' ἄσκητ' ἀπὸς τοῦτους μὲ νερὸ καὶ μὲ κραοὶ γεμάτα.

Και λένε τοῦτον τὸν καιρὸ
καμπέσοι πατριῶται
πῶς τώρα 'οὔτ' κραοὶ νερὸ
βάζουσι οἱ στασιῶται.

Μᾶς λέγει πῶς στασιαστὰς τσακίτουν ἰδρῶτα,
πῶς ὁ Τυπάλδος μωραῖζε καὶ κίσταν ψιμένα,
κι' αὐτὸ δηλοῖ πῶς βέβηθη, ἐξελίγο μου κεφάλι,
τὰ κίσταν ἀπὸ τὴν φωτιὰ μόνυχος του νὰ βγάλῃ.

Μᾶς λέει πῶς περὶ τοῦ καιροῦ καὶ μὲ κετόντες κι' ἐρίπικους
'Ἔρχομαι ἐπὶ ναυασίαι,
μᾶς λέει πῶς τὸν πᾶσανος πρὸς τοῦς Ἀμπελοκήτους
μαζὶ μὲ τὸν Δημοσίη.

Μᾶς λέει πῶς φορούσανε κι' οἱ ἡδ' αὖτους πατατοῦκας,
μᾶς λέει κι' ἄλλα προφύματα,
καὶ πῶς εἰς τὰ Περάματα,
καὶ τὰρ ἄκουσι ἐνίστε νὰ πᾶν τρεκατροῦκας.

Λέει πῶς ἄνοιξαν πολλῶν κεκομημέναν τάφος,
πῶς διάρην ἀνεβλάστης κἀκεῖ προχέου τάφος,
λέει τὰ ναυμαχίαστα στήν Σαλαμίνα ὡσάφη
πῶς πρὸς λιμένα ρυμουκίον τὸ τῆς πατριῶτος ὁκάφος.

Λέει πῶς ἦμος λαμπρὸς τρομοφόρος ὄνων
τῆς πολιτείας χωρετὴ τὸ πρὶν σαθρὸν ἀκάτιον,
καὶ τοῦτο κἀκεῖ ρυμουκίαι κληθρὴν Νομοσχεδίον,
κι' ἔμεις ἀναβαλλόμεθα τὴν δόξαν ὡς ἡμίον.

Στὸ μέγα Στάδιον εἶκει Ἀγῶνες Ολυμπιακοί.

Φ — Κι' ἐγὼ ποῦ λές, σὸ Στάδιον ἐπῆγα νὰ οὐρῶσω
καὶ τὰς σιαῖς τῶν ἀθλητῶν εἶκει νὰ κατεβάσω.
Κι' ἐνθ' αὐτοῦσας γύρω μου μὲ φλόγιμένο ματι
εἶδα 'στὸν στίβον, Περωλῆ, δρομαῖο τὸν Κορράτη,
κοιτᾷ κι' ὁ Ράλλης ἔτρεχε δρομαῖος εἶκει πέρα
κι' ἀνέμζαν χροσὸ μαλλιά 'στὴν καθαρὸν ἄερα.

'Ο μὲν ἐπαγγέτο τὸν δὲ 'στὸν δρόμο νὰ περῶσω,
κι' ὁ Κυριακούλης φάνηκε μαζὶ μὲ τὸν Θανάση.
Κουράγη, τοῦ φωνάζανε καμῶσοι μὲ σπαθί,
κι' εἰκίνοσ ἀγωνίεσται, κι' εἰκίνοσ προπαθεῖ,
ὁπόταν μ' ἔνα πῆδημα καὶ ῥωμην ἄλιτου πρῶτου
τὸν Θεοτόκη, πέρασε καὶ τὸν συμπεθερὸ του.

Τότε πάταγος πολλὸς,
τότ' ἐκτίπτεσαν σπυροῦσθα,
τότ' ἐσπῆμαν Βοηθῆς
ἠηρόντα κροῦσθα.

Τότε κλονισμὸς κερκίδος,
Περικλῆ συφορᾶσμένη,
καὶ βοῆ κραυγῶν ἐξάλλων.

Κι' ὁ Θανάσης τῆς Λοκρίδος,
ποῦ δικτάτορα τὸν λένε,
σχεδία μεγάλα κάλλων,
'στὸν ἐσθθὸ ἀσπομυκίαν καὶ 'στὸν Κόντα τὸν Κορράτη
δρε βάρδα, ἐσφονίζει, καὶ οἶς ἔτραγα τὸ ματι.

Τότε δοῦριον ἀρχήστρας
'στὸυ Σταδίου τὰς κλοιστράς,
τότ' ἐδῆμασθε 'στοῦς στίβους
τῆς πολιτείας ἐπὶ βίβους,
ποῦ μουσικὴ 'στὸν ἰδρῶτα
δὲν ἔτρεχανε σὸν πρῶτα
σὲ πεπατημέναν τριβῶν.

Τὸτ' ἐξάνησε κι' αὐτὸ
τῆς πατριῶτος τὸ ρημάτι,
ποῦ βογγᾷ χωρὶς λεφτό,
καὶ γλωροῖ κωτιῶν κλάδοι:
'στεφανώσανε κεράσια,
ποῦ μᾶς σῶθουσι ἀπὸ χάλυ.

Καὶ μέλος ἦκουσα γλυκὸ σωτήριον αἰοῦδῶν
κι' ἔσπεταν νομοσχέδια παντοῖα βροχιδῶν,
καὶ στόματα κι' ἔδδοσθε σιγή,
κι' ὁ Νέργης μόνον ἦδελε νὰ τὰ τροπολοῖη,
μὰ 'στὸ καλῶν ὄργανε κἀκεῖ τροπολογία του
κι' ἔκιναν 'στὴν ὕγια του.

'Ἄλται 'πῆδουσαν τὸλμηροὶ διάφορα κλοιστρά
καὶ φόβος γιὰ τῆς τολμῆς τῶν τὸ θάρρος ἐπεκράτη,
καὶ 'στὸν Λοκρὸ πηγαῖαν λογιῆς λογῆς μπουλοῦσθα,
καὶ τοῦ ἤτρουσαν ραντεβου γιὰ νὰ τοῦ ποῦνε κἀκεῖ.

Κι' εἶπεν αὐτοῖσας δεχομαι προθύμως πατριῶται...
νάλθητε τὰ μεσάνυκτα, νάλθητε μέγιστα νόστε,
δὲν εἴκαρὸν γὰ ραντεβου, παρὰ μόνατα τότε.

Τῆς ρητορείας ἀβληταὶ τὴν γλῶσσα τῶν διακίνοσθαι,
ἐξέμαθαν οἱ δυστυχεῖς τῆς πρώταις κανορδέλαις,
καὶ τίποτ' ἄλλο, Περωλῆ, δὲν ἔβλεπες νὰ κἀνωσ
παρὰ μὲ χεῖλη σιγηλὰ νὰ γλῆφουσι κανορδέλαις.

'Ἀγῶνες ἀνορθώσανε, κι' εἰς δίονε ἦτο δῆλον
πῶς ἔνα κι' ἄλλον ὁήτορα τὸν ἔσκαζε φοβέρα,
ἐν τοῦτοις κανορῶσιντο κι' ὁ Μάουστερ κι' ὁ Ἄλλων,
κι' ὄλο 'πληροφορούσανε γιὰ μᾶς 'στὴν Ἐγγλιεῖρα,
κι' ἐφῶτιαν τοῖς Ἀγγλοῦσ των μὲ σοβαρὰ κι' ἄσεται
γι' αὐτὰ ποῦ τώρα γίνονται 'στῶν φάτων τὴν Ἑστία.

Ἄγὼν ἀναγεννησῶς μεγάλος καὶ μακρὸς
 μύθου καὶ κόπου Σπύριον, ἀραβόνησις, προπαίθεια,
 ἢ ἔκλειος ὁ χαλιότατος, Θανάσης ὁ Λοκρὸς,
 δὲς του καὶ παρασηφίγγεται νὰ βγάλῃ νομοσχέδια.

Ἀκόμη δὲν ἔξημέρωσεν... τρεμουλιασὰ στὴ ράχη
 ἀγέρινος φωτοβολεῖ,
 ἀπὸ ὅτι κίμα ἔναι ὄλοιο,
 καὶ τὰ βουὰ καὶ ὅτι βράχοι.

Ἡ κλίσις ἀνακουστὰ χωρὶς κίμα ὀροντία,
 μὴν ὁ Θανάσης γηγορεῖ μὲ μάτη σὰν γαῖθα,
 μόνον ἐκείνος ἀγρυπνεῖ περὶ φρονῆς, ἀκόμη
 καὶ ἔχει τὰ νομοσχέδια προσεκαλοὶ καὶ στρωμά.

Στὴν ὄρα τοῦτη τὴν κορυφὴ
 Νεοφίλις Πασατικόνος,
 γιὰ τοῦ Λοκροῦ τὴν κορυφὴ
 ἡνὸς σφαιρῆς κλίσιον.

Κυῖοι τοῦ λέν. Σὺ Κύριε, κῖοι τοῦ καινὸν λιβάνη,
 Θανάσης ἔρα βρε παιδίε,
 κίμας μὴ βγάῃ τοιοῦθι,
 καὶ κίμας μεταῖτα.

Ἄγῶνας εἰς τὸ Στάδιον ἀπὸ τοῦ καινὸν λιβάνη
 καὶ γιὰ τὴν Ἀναγέννησις καθόλου δὲν διατίθηται
 Καὶ Συντεχνίας ἔφρασαν νὰ ἀγωνισθῶν ἴσθιν ἄπιν.

καὶ μὲ κοῖνον κλίσιον
 προσήλθε κίματος πρόγονος, δικαίως ἀνταμείβων
 καὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα.

Φαναῖς, ἀντάρας, γδοῦκοι καὶ κήδοι,
 τρέχουν ἢ γλώσσας πολλὰν εἰδηλώτως,
 καὶ εἶδα μισοτά μου τὸν Πάπαφωτη,
 ποῖνα Προδρόβον Προδρόβος πρώτος.

Ἴτε ἐπὶ Στάδιον νὰ γίνη σίσις,
 καὶ γιὰ τὸ κίμα κίμας κίμας.
 Λαφρὴ, φωνάζω, Κέσσηρος Τῆρος,
 καὶ ἔγινε τότε βρε κακομοιρη,
 ὅστις Συντεχνίας κίμα καὶ θρήνος
 καὶ τοῦ Κουτροῦλη τὸ παγγίον.

Κῖ ἀντίγγειλ ἔνος ἀγγελος μὲ ματὶ φλογόλο
 πῶς τῶρα καὶ Συντεχνίαν ἀγυροῦσις ἀπειλοῦνται,
 καὶ κίμα καὶ δὲν ἔφρασε καὶ αἰσὶς κίμας Σπύριον
 νὰ ἀρχίσουν, βρε Περσὶ, νὰ βομβροδοβολοῦνται.

**Ἄ γυμναστικὸς ἀγῶνας
 τῶδε λέγει στους ἑλλήλους.**

Μὴ κομψοεισθαλιώδες ἀνοθε μερῶδες...
 κίμας καὶ ἀγῶνας τὸν τῶσον οὐς ἀγῶνας
 δὲν κίμας νὰ ἀναβῶσις τοῦς Ὀλυμπιακοῦς,
 καὶ ἀγῶνας νὰ γίνη κίμας καὶ ἀγῶνας Μαρμαρίων.